

■ Ἰσοφαρίζεται ἓνα καλὸ μὲ ἓνα κακό;

Αὐτοδικαίωση καὶ ἔκτρωση* ἥ: **Η καταστροφικὴ καύχηση**

Τὴν **ἱστορία** αὐτὴ μου τὴν διηγήθηκε ὁ φίλος μου ὁ Π.:
«Εἶμαι ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ πὺν γλίτωσαν ἀπὸ τὴν ἔκτρωση. **Η** μητέρα μου, ὅταν ἤμουν ἔμβρυο, ἤθελε νὰ κάνει ἔκτρωση, ὅμως τελικὰ δὲν ἔκανε, καὶ μὲ κράτησε.

Απὸ τότε πὺν τὸ ἔμαθα αὐτό, πάντοτε ἔνιωθα ἀπέχθεια γιὰ τὶς ἔκτρώσεις, καὶ συμπάθεια γιὰ τὰ ἀγέννητα παιδιὰ. **Κ**αὶ παρὰ τὸ ὅτι δὲν ἤμουν στὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς μου Χριστιανός, ὅταν μου δινόταν εὐκαιρία, προσπαθοῦσα νὰ ἀποτρέψω τοὺς ἄλλους ἀπὸ αὐτὸ τὸ κακό.

Κάποτε, μου εἶπε κάποια φίλη μου, ὅτι ἦταν ἔγκυος, καὶ ὅτι ἐπειδὴ δὲν θὰ εἶχε σύντροφο γιὰ τὸ μεγάλωμα τοῦ παιδιοῦ της, θὰ πῆγαινε νὰ κάνει ἔκτρωση. **Ε**γὼ προσπάθησα νὰ τὴν μεταπείσω, λέγοντάς της: **“Μὴ σὲ νιάζει! Κράτα τὸ παιδί, καὶ ὅτιδήποτε θελήσεις, θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ. Καὶ οἰκονομικά, καὶ ὅτιδήποτε θελήσεις, ἔλα σ’ ἐμένα.”**

Ετσι ἡ γυναίκα κράτησε τὸ παιδί. **Κ**αὶ ὅταν ἀργότερα τὸ παιδί αὐτὸ μεγάλωσε, συχνὰ μου θύμιζε, ὅτι τὸ ἔχει καὶ τὸ χαίρεται χάρη σ’ ἐκείνη τὴν ἐνίσχυση πὺν τῆς εἶχα δώσει τότε. **Π**έρασαν χρόνια, καὶ κάποτε πίστεψα στὸν Χριστό. **Η** μελέτη τῆς Χριστιανικῆς πίστες, μὲ εὐαισθητοποίησε ὡς πρὸς ὅλα ἐκεῖνα τὰ θέματα, πὺν εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὸν τρόπο ζωῆς μου. **Σ**υγκρίνοντας τὸν ἑαυτό μου μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀγίους Του, ἔνιωθα ἀκάθαρτος καὶ τιποτένιος, καὶ δὲν ἔβρισκα τίποτα καλὸ στὸν ἑαυτό μου, γιὰ νὰ μοιάσω μὲ Αὐτόν!

* * *

Μιὰ μέρα λοιπόν, καθὼς ἔνιωθα ἔτσι τὴν ἀμαρτωλότητά μου, θέλησα νὰ **αὐτοδικαιωθῶ** ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. **Κ**αὶ τόλμησα νὰ Τοῦ πῶ τὰ ἐξῆς:

“Μπορεῖ νὰ εἶμαι ὅ,τι εἶμαι, ἀλλὰ μπορῶ νὰ καυχηθῶ, ὅτι ἔχω κά-

νει τουλάχιστον ένα καλό στην ζωή μου! **Γ**λίτωσα εκείνο τὸ παιδάκι ἀπὸ τὴν ἔκτρωση!”.

Εἶπα αὐτά, ἔνιωσα δικαιωμένος, καὶ πῆγα στὸ γραφεῖο μου. **Ε**κεῖ, ἀνακάλυψα κάποια προβλήματα, ἐξ αἰτίας ὀλιγωρίας τῶν ὑπαλλήλων μου, καὶ ἐκνευρίστηκα. **Τ**οὺς ἔβαλα τὶς φωνές, καὶ τοὺς εἶπα: **“Ψ**άξτε νὰ βρεῖτε δουλειά, γιατί ἔτσι ποὺ τὰ κάνατε, τὸ κλείνουμε τὸ μαγαζί!”.

Μιά ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, πηγαίνοντας στὸ γραφεῖο μου, εἶδα τὴν γραμματέα μου στενοχωρημένη. **Τ**ὴν ἐρώτησα τί τῆς συμβαίνει, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι μόλις εἶχε κάνει ἔκτρωση, καὶ εἶχε στεναχωρηθεῖ, γιατί ἤθελε νὰ κρατήσει τὸ παιδί, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ κάνει ἔκτρωση. **Τ**ὴν ἐρώτησα: **“Τί** συνέβη καὶ ἀναγκάστηκες;”. **Κ**αὶ μοῦ ἀπάντησε, ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ φώναζα στὸ γραφεῖο ὅτι κλείνουμε, καὶ τοὺς εἶπα νὰ ψάξουν νὰ βροῦν δουλειά, ἐκείνη φοβήθηκε, ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὴν οἰκονομικὴ δυνατότητα νὰ τὸ μεγαλώσει χωρὶς δουλειά, καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴν τὸ γεννήσει!

Τὴν στιγμή ἐκείνη, κατάλαβα ὅτι ὅπως ἤμουν κάποτε ὑπεύθυνος ποὺ σώθηκε ἓνα παιδί ἀπὸ τὴν ἔκτρωση, πλέον ἤμουν ὑπεύθυνος γιὰ τὸ ὅτι ἓνα παιδί πέθανε ἀπὸ ἔκτρωση! **“Ο**,τι καλὸ εἶχα κάνει, τώρα τὸ εἶχα γκρεμίσει!

Ὁ Θεός, πολὺ σύντομα μετὰ τὴν αὐτοδικαίωσή μου, ἐπέτρεψε νὰ ἰσοφαρίσω μὲ ἓνα ἴσο κακό, τὴν μοναδικὴ καλὴ πράξη, γιὰ τὴν ὁποία μπορούσα νὰ καυχηθῶ στὴν ζωή μου, καὶ νὰ μείνω ἀναπολόγητος!».

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξη Ἑγρήγορη», 34/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2011, σελ. 30-31.

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.